

Pižmarji

(Iz knjige »ZADNJI PRERIJSKI LOVCEV«, ki jo je napisal Zane Grey)

S čudovito gotovostjo je razširjal smrt in kljuboval smrti — molče. Z bliskovitimi udarci je podiral te severne pse in ko se slednjič nobeden več ni upal napasti, je skozi mrzli molk zadonel njegov krik:

»Ho! Ho!«

»Rea! Rea! Kaj je z vami?«, je zaklical Jones in splezal iz šotora.

»Samo pretrg v suknji, drugega nič — prijatelj moj.«

Trije ubogi psi so bili mrtvi. Četrti in zadnji je zasopihal v lovca ter poginil.

Mrzla zimska noč je postala za lovca podzavesten spomin, slika iz sanj ki je dokazoval svojo resničnost samo s togimi in trdimi volčjimi trupli, ki so bela ležala v sivem jutranjem mraku.

»Če bi imela kaj jesti, bi lahko prišla do kože,« je rekel Rea. »Toda psi in volkovi so strup.«

»Naj zakoljem teleta?« je vprašal Jones.

»Ho! Ho! Če pekel zmrzne — če bi morala umreti.«

Jones je med svojimi rečmi našel zadnji naboj. S tem nabojem v puški sta zopet šla proti jugu. Iz puste ravnine so se pokazale posamezne smreke in sledovi karibujev, ko so vzbujali v srcih lovcev nova upanja.

»Tam med smrekami,« je zašepetal Jones in izpustil zaprežno vrv svojih sani.

Med črnim drevjem so se premikale sive postave.

»Karibuj!« je rekel Rea. »Hitro! Streljajte! Toda ne izgrešite!«

A Jones je čakal. Zavedal se je vrednosti zadnje kroglice. Imel je potrpljenje lovca. Ko je šel karibu čez jaso, je zažvižgal. Šele tedaj je postala puškina cev trda in toga. Šele tedaj je iz nje trznil rdeči blisk.

Za razdaljo štirih sto metrov rabi krogla določen čas, da doseže svoj cilj. Kako neskončno dolg čas! Nato sta lovca zaslišala zamolkli udarec svinca. Severni jelen se je zrušil, skočil zopet pokoncu, stekel navzdol po pobočju, ponovno padel in ni več vstal.

Ura počitka z ognjem in mesom je z eno potezo izpremenila lovčema svet. Svetlikajoča snežna pokrajina je izgubila svoj ostri mrz in smrtno grozno.

»Kaj je to?« je zaklical Jones.

Sledovi mokasinov, s konicami, obrnjenimi proti severu, so ustavili lovca.

»Proti severu! Kaj naj to pomeni?«

Rea je trdo stopal dalje in dvomeče zmajal z glavo.

Zopet noč. Jasna, mrzla, srebrna, zvezdnata, tiha noč. Lovca sta počivala in neprestano čakala na tožeče tulenje. Zopet dan. Bel, negiben, pust dan! Lovca sta potovala dalje, dalje in vedno dalje ter neprestano čakala na strašno tožeče tulenje.

V mraku sta bila še trideset milj oddaljena od kladare. Samo en dan še!

Rea je govoril o krznih, krasnih belih krznih, ki jih ni mogel vzeti s seboj. Jones je govoril o svojih malih pižmarjih in jih veselo gledal, kako so razkopavali sneg za lišajem.

V noči je budnost omagala. Preutrujena narava se je uprla. Moža sta zaspa.

Rea se je prvi zbudil. Odvrigel je odejo. Njegovo strašno, besno tulenje je priklicalo Jonesa.

Neposredno v senci šotora, na mestu, kjer sta jih prejšnji dan zvezala, so ležali mali pižmarji na škrlatnem snegu trdi, s togimi udi, mrzli in mrtvi. Sledovi mokasinov so pripovedovali o izvoru žaloigre.

Jones se je naslonil na tovariša. Velikan je dvignil mogočno pest. »Jackoway brez drv! Jackoway brez drv!«

Nato je glas zamrl. Severni veter je stokal v tankih, temnih, smešnih smrekah in vzdihoval: »Naza! Naza! Naza!«

K O N E Q

Ban-Bosilek:

Čudna piščalka

Imel je dedek kozice. Poiskal si je pastirška. Pastirček je imel piščalko. Kakšno piščalko! Ko je zapiskal, je zaplesalo vse, kar je bilo živega v bližini.

Vsako jutro mu je ded napolnil torbo s kruhom. Odpravil ga je na pašo in mu rekel:

»Manje piskaj in boljše pazi na koze!«

Zvečer se je deček vračal s paše. Dedek ga je čakal in jezno klical:

»Kje hodiš, sinko, kaj delaš, da so koze lačne! Poglej jih, kakšne so! Kmalu bodo umrle od gladu!«

»Pasem jih, dedek, pasem. Vsak dan jim skubem listje.«

Tako danes — tako jutri — in kmalu ti koze popadale od utrujenosti.

Nekega jutra je dedek vstal, in šel za pastirjem. V gozdu se je skril za grm.

Prišel je deček s kozami. Nasekal jim je vej. Začele so jesti: hrust, hrust, hrust.

Pastirček je sedel na panj. Vzel je piščalko in zapiskal. Koze so takoj prenehale jesti in so zaplesale.

Poskočil je tudi dedek za grmom: hop, hop, hop! Strgal si je obleko. Zavpil je:

Prenehaj, sinko! Obleko sem si strgal!«

»Jaz sem prenehal, dedek, toda piščalka piska sama!«

In spet je dedek zaplesal.

V hiši pa ga je čakala žena. Rekla si je:

»Grem pogledat, kaj neki se je zgodilo z njim.«

Šla je v gozd. Gleda: pastirček piska, koze poskakujejo, dedek pa pleše za grmom.

»O, sinko, o dedek! Kaj pa delata!«

Piščalka pa je zapiskala glasneje in baba je poskočila: hop, hop, hop.

Babica in dedek sta imela sina in snaho. Imela sta tudi vnuke.

Čaka sin, da se vrne dedek in mati. Ko pa ju ni, pravi ženi:

»Grem pogledat, kaj sta napravila dedek in mati.«

Šel je v gozd. Že oddaleč vidi: pastirček piska, koze skačejo, dedek in babica plešeta plešeta.

»Kaj to pomeni, ljudje božji!« je zavpil sin. Piščalka pa je zapiskala glasneje in sin je zaplesal z drugimi: hop, hop, hop!

V hiši pri otrocih pa je čakala snaha. Ko ni bilo nikogar, je rekla:

»Čudno: Kaj neki se je zgodilo? Kam so šli, da jih ni nazaj? Grem jih iskat.«

Pustila je otroke doma in šla v gozd. Gleda in kaj vidi: — Pastirček piska. Koze poskakujejo. Babica, dedek in sin plešejo.

»Kaj je to, ljudje božji?« je zavpila snaha.

Se glasneje je zapiskal pastirček. In snaha je zaplesala z drugimi: hop, hop, hop!

Vnučki so čakali, čakali. Ko pa je ni bilo nikogar domov, so šli v gozd, pogledat, kaj se je zgodilo.

Prišli so v gozd. Zagledali so ples in so zavpili:

»Plešimo, plešimo! Piskaj, pastirček!«

In so zaplesali z drugimi: hop, hop, hop!

Ves dan je piskal pastirček. Ves dan so plesali ljudje in koze.

Zmračilo se je. Pastirček je prvi stopil iz gozda. Za njim so poskakovale koze, za kozami dedek, babica, sin in majhni in veliki vnuki.

Kdor jih je zagledal, se jim je pridružil: hop, hop, hop!

Cela vas je zaplesala, nihče ni mogel zaustaviti piščalke.

Plesali so vso noč in ves drugi dan. Kdo vel Morda še danes plešejo! (Iz bolg. prev. K. Špur in St. Atanasov).

LOJZE ZUPANC:

Lažibaba

Belokrajinska

Ob Kolpi je v revni bajti živela uboga osebenjka, ki je imela edino hčerko Barico. Nič ni pomagalo, če je mati svojo hčerko zmerom lepo učila, dekletce je odrastlo v lažnjivko, da je dvakrat usta odprla, a se je trikrat zlagala...

»Kam greš Barica?« jo vpraša.

»Domov k materi,« ji dekletce odgovori.

»Pa kje si bila?«

»Volem v sosednji vas sem repe česala in za rogmi sem jih žgečkala,« ji dekletce v šali odgovori.

Uboga ženska dolgo ni vedela, kaj je temu vzrok. Končno pa se je skrčila ob poti za brinov grm in čakala, kdaj se bo povrnila njena hčerka, ki jo je poslala v sosednjo vas po škopnjak slame, da bi si z njim prekrila raztrgano streho na bajti. Ko tako čaka in čaka, vidi, kako se je ob bregu lene Kolpe kar na lepem ustopila pred nje, hčerko stara baba z dolgim, silastim nosom in sivimi, razmršenimi lasmi.

»To tudi materi povej!« se zareži tuja ženska. »Pa še to reci, da so ti volli škopnjak požrl!«

Komaj je izgovorila, je porinila med brezzobe čeljusti prste in zabrlizgala, da je letelo skozi ušesa. V tistem trenutku se je prikazal pred staruho sam vrag z netopirjevimi perutmi. Ona pa je zajezdila njegovo grbo potegnila deklici škopnjak z rok in s hreščecim glasom zaklicala:

»Hi, konjček,
hi vražček,
sestro Lažibabo nesí,
na Kleku z grbe jo iztresí!«

Vrag je zakopitljaj, si spodvihaj rep
in zamahnil s čudnimi kreljutmi. Pre-
den bi naštel do tri, je že izginil začu-
denj deklici izpred oči.

Ko se je Barica povrnila domov, je
bila ko obsedena. Čim bolj jo je mati
prosila, naj ji po pravici pove kje je
hodila, tem bolj je tiščala svoje in la-
gala, da je volem v sosednji vasi repe
resala ter jih za rogmí žgečkala, pa da

so ji izprošeni škopnjak slame požreš-
ni volí medtem požrli...

Uboga osebenjka, ki je vedela kako
in kaj je z njeno hčerko in ki je na
lastne oči videla, kako je hčerko ure-
kla Lažibaba, je odšla v zemeljsko ka-
pelico pod kučarsko goro in tamkaj
preklečala sedem dni in sedem noči, da
je hčerka Barici izprosila milost.

V Beli Krajini pa še danes pripove-
dujejo, da je tistega otroka, ki se zme-
rom laže, urekla sama Lažibaba s Kle-
ka. — — —

LOJZE ZUPANC:

Kako je Butalec med lizal

Butoraj je vas v Beli Krajini. Imeli
so Butorajci pastirja, ki je v mladosti
rad posedal v zidanica in se nacejal z
vinom. Pa mu je zlezlo vino v čelo in
mu skisalo možgane...

Potlej ni bil za drugo rabo za pastir-
ja. In srenja ga je poslala s čredo ovac
na laze pod Planino, kjer je pasel drob-
nico in uganjal ludarije*.

Pride mimo nekoč prebrisaní cigan.
ki je bil namenjen na Kanižarico. Opa-
zi butorajskega pastirja in mu reče:

»Daj mi ovco, pa ti povem, kako se
med liže...«

Pastir mu da ovco, cigan pa poišče
v bližnji lozi star panj, v katerem so
bile čebele in reče butorajskemu pa-
stirju:

»Tule notri so muhe, ki imajo medu
na pretek. Treba je samo eno v tej
številni družini ujeti, si jo pritisniti
na jezik in zapeti:

»Čebela, čebela,
le kaj bi brnela,
žival'ca si mala,
medu mi boš dala...«

Komaj je cigan izrekel, se je že od-
stranil. Butorajskemu pastirju pa se je
kolcnilo po medu — kdo bi mu zame-
ril, če je bil sladkosneden! — nagnal
je ovce v stajo, splezal na panj, ujel
čebelo in zapel, kakor ga je bil preje
noučil cigan:

»Čebela, čebela,
le kaj bi brnela,
žival'ca si mala,
medu mi boš dala...«

Potlej si je pritisnil čebelo na jezik.
Razjarjena čebela pa ga je pičila v je-
zik, da mu je pri prič otekel.

Pod večer se je povrnil s čredo ovac
v Butoraj. Vaščani so zagnali krik:
»Potep, kje si pustil eno ovco? Ena
ovca manjka v čredi!«

Njemu pa je bil jezik otekel, da se
mu je kakor stara copata valil po
ustih. Brbra' je nerazumljive besede,
nihče ga ni razumel, vsi pa so iz jeze,
ker je v čredi manjkala ovca, navalil
nanj ter ga prebatinali. Njemu pa se
je za malo zdelo, da ga imajo za pra-
zen nič v posteh, na je tisto noč izgi-
nil z Butoraja, ki se v vas' za deveto
goro udingal za pastirja.

Butorajci pa še danes ugibajo, kje
je tista ovca, pa ne vedo, da jo je pa-
stir dal prebrisanemu ciganu zato, da
ga je le-ta naučil, kako je treba med
lizati...

Žagar Tanja — dijakinja:

Šla bom na goro

Šla bom na goro
kjer potok šumlja,
kjer z gorskimi cveti
se veter igra...

Cvetlice bom nabrala,
jih v venec zvezala
in mami na črni grob
jih dala.

V srebrno posodo
vode bom zajela,
zalila cvetlice
in grob objela...

* neumnosti

Tihomir :

Drvar s piščalko

Ko je stari drvar Tomaž umiral, je poklical edinca Jerneja in mu rekel:

»Sin moj, za materjo grem. Dosti si star, močan si tudi, delaj, kot si mene videl in preživel se boš. Res ne bo lahko delo in le malo boš počival. Dokler boš delal, ne boš umrl od lakote!«

Poleg tega nauka je podedoval Jernej po očetu malo bajto kraj gozda, voz in konja. Potem je delal, kot je videl očeta: trinajst dni je po gozdovih cepil in žagal, štirinajsti dan pa je vpregel konja v voz in odpeljal pripravljena drva v mesto, da jih tam proda.

Komaj se je malo zdaniilo, je moral Jernej vstati, daleč je bilo od njegove bajte do mesta. Konja je napregel v naloženi voz in pognal. Na drugem koncu vasi se je oglasil petelin, drugo je še vse spalo. Konj je stekel po zloženem klancu in privozil v gozd. Tu je bilo prav hladno in Jernej se je tesneje zavil v žakljevino.

Na vozu je zaropotalo. Ko se je Jernej ozrl je sedel vrh drv škrat. Dosti so govorili o škrtih po vasi, a tak delaven mož nima časa za ženske čenče. In sedaj sedi pravi škrt na njegovem vozu!

»Redko se zgodi, Jernej, da se komu prikažem. A srečen tisti, komur se! Videl sem, kako se ubijaš z delom in uga-ja mi tvoja poštenost.«

Jernej je le gledal in poslušal.

»Dam ti tole majhno piščalko. Kadar boš hotel drv, boš nanjo zapiskal in čez noč ti bom z njimi napolnil voz. Samo še v mesto boš vozil in prodajal.«

Škrat je izročil malo pločevinasto piščalko Jerneju in izginil. Konj je pot dobro poznal in je voz sam vodil. Šele pred mestom se je Jernej zavedel in pognal konja, da pride čim prej domov in preizkusi čarobno piščalko.

Pozno zvečer se je vrnil iz mesta. Na pragu svoje kolibe je na vso moč zapiskal in šele pozno ponoči se je odpravil spat. Drugo jutro ga je že čakal naložen voz pred hišo. Potem je vsak večer zapiskal, podnevi pa drva v mestu prodajal.

Minulo je nekaj let, dosti denarja si je že prihranil, do smrti bi lahko živel

brez dela. Neko jutro se mu je prikazal škrt. Zahteval je piščalko:

»Bogat si postal, vrni mi piščalko!«
Toda Jernej je postal lakomen, še in še je hotel denarja. »Piščalka je moja, ne dam je!«

»Spomni se, reven si bil, pa si obo-gatel. Še mnogo je revežev, vrni mi piščalko, da bom še druge osrečil! — Res nočeš? Drugemu ne privoščiš dobrega, zapomni si, tudi sam ne boš več sre-čen!« mu je zagrozil škrt in že ga ni bilo.

Zvečer je hotel Jernej spraviti izku-piček v skrinjo, kamor je spravljaval vse prihranke; toda skrinja je bil prazna. »O, bedak, kaj sem naredil!« je jadi-koval Jernej. »Vse bom moral znova začeti. Edina sreča, da imam še piščal-ko!« Kot navadno je zapiskal, preden se je vlegel, toda piščalka je izgubila

čarobno moč, kajti zjutraj je našel voz prazen. Ubogi Jernej se je moral zopet kot nekdanj trinajst dni mučiti, da je nabral toliko drv, kot jih je prej dobil čez noč. Vso pot, ko je vozil v mesto, je piskal, da bi se mu prikazal škrt; še v mestu ni prenehal s piska-njem. Ljudje so pogledali skozi okna in ko so videli, kdo piska, so dejali:

»Poglejte ga, ta je pameten, dobro zna prodajati. Pri njem kupimo. Še nikoli ni Jernej tako hitro prodal drv.«

Ko pa Jerneja ni bilo več v mesto, revež je umrl, so pričeli tudi drugi drvarji piskati in še danes imajo pro-dajalci drv in premoga male, pločevi-naste piščalke, da privabijo, naj kupijo divjaško orožje.

Lojze Zupanc:

S škornjem kronani paša

(Belokrajinska)

Ko so se Turki prihajali v Belo Krajino, so nekoč napadli tudi viniški grad. Toda čim bolj so ga oblegali in napadali, tem bolj hrabro so se borili in grad branili knietje iz sečanskega polja. Zaradi turške premoči so se Belokrajinci morali končno umakniti na hribček Zeželj, odkoder so s topovi streljali na Turčine, ki so se razpasli po Vinici in po okoliških vaseh.

Turško vojsko je vodil mogočen paša. Ko se je utaboril na tokavi za Vinico, je poklical k sebi vse poveljnike turških čet ter jim dejal:

»Dolina je naša. Še hribček Zeželj je v rokah ráje. Zmago hočem imeti! Kadar bodo naše čete zavzele Zeželj, takrat bo moje delo kronano. Pojdite in zberite čete ter osvojite Zeželj, krščanske pse pa mi zvežite in žive predme pripeljite. Allah je z vami!«

Paša se je že veselil zmage, ni pa pomislil, da pravijo Belokrajinci vsakemu bahaču: »Lastna hvala ti ne bo dobro dala.« — — — Komaj so poveljniki uvrstili čete in se pripravljali za napad na Zeželj, se je na vrhu hribčka oglasil mogočen odjek topovskega strela.

Kaj se je zgodilo?

Nekako istočasno, ko je paša govoril s poveljniki čet, je Belokrajincem na Zežlju zmanjkalo topovskih krogel. Ugibali in ugibali, kako bi si pomagali, ko pade staremu graničarju Mravincu v glavo odrešilna misel.

»Stari voli zmerom potegnejo iz dra-ge!« veli star pregovor.

Tudi Mravinec je bil star in izkušen vojak. Mislil si je: »Če nimamo topovskih krogel, streljajmo s škornji!«

In je potegnil z noge škorenj ter zakričal tovarišem:

»Hajdite, nalovite mi kuščarjev. Pa živih!«

Rečeno — storjeno! Mladi in stari, moške in ženske, vse je pohitelo h skalnatim gromačam, ki so bile posejane po Zežlju. In preden bi odmolil očenaš, so prinesli Belokrajinci staremu Mravincu živih kuščarjev za poln pehar. In pa je pobasal vso to gola-zen živo v škorenj, potisnil škorenj v

top, zažgal v cevi za škornjem smodnik in — bum! — je izstrelil čuden naboj proti turški vojski, ki se je zbirala na viniški tokavi.

Nenavadna topovska krogla je sfrčala po zraku in padla na cilj kakor treba. — Škorenj se je poveznil paši na glavo, iz štibale pa so mu pričeli lezti za vrat živi kuščarji...

Paša, ki se takšnega kronanja svoje zmage ni nadejal, je pričel besno otepiti okoli sebe. Pomagati pa si ni mogel, ker se mu je škornjeva štibala, poveznjena na glavo, pogreznila prav do brade in ni videl niti ped pred seboj.

Ko so ostali Turčini opazili »kroglo«, iz katere lezejo živi kuščarji, so jo v divjem preplahu ucvrli izpod Zežlja proti hrvaški strani.

Belokrajinci pa pripovedujejo, da so jih na begu Ličani vse do zadnjega pobili s kamenjem. S škornjem kronani paša, ki je takisto pobegnil z viniške tokave, je zabredel v Kolpo in utonil.

Poslej so imeli Belokrajinci mir pred nadležnimi Turki.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matič. Danes Ti hočem napisati nekaj vrst v okviru Tvojega novega natečaja.

Kakor menda vsi vedo je bil sv. Frančišek velik prijatelj vseh živali. Vse živali je ljubil z neizmerno ljubeznijo. Pridigoval je pticem, in ti so ga poslušali s sklonjenimi glavicami. Celo volku je dopovedal, da ne sme več škodovati ljudem, in volk ga je res poslušal in ni več trgal drobnice; čez par let je volk potem od starosti poginil. — Sveti Frančišek je opeval živali, vsi so mu bili »bratje in sestre«. On je bil res sveti mož in vse živali so ga rade imele, ker so ga razumele; vsaj tako pravi legenda.

Od sv. Frančiška se mi otroci lahko naučimo velike ljubezni do živali, in do vsega božjega stvarstva sploh. Kako grdo je če otroci trpinčijo uboge živalice; živali ravno tako čutijo udarce, samo da ne morejo dopovedati kako jih to boli. Kako grdo je šele če odrasel človek tepe živali! Nedavno sem bil priča temu-le mučnemu prizoru; na novi cesti pri Št. Vidu, je konj zdrsnil na tla (voz je bil težko natovorjen s premogom.) Konj je bolešno zahrzal, kri mu je lila iz gobca. Voznik je bil vinjen in je le s težavo spravil konja na noge. Ker pa je konj še naprej bolešno hrzal, ga je začel brezsrčni voznik, pretepati po ranjenem gobcu, da je imel naposled voznik ves krvavi rokav od suknje. — Da so se ljudje zgrazali, ni treba, da posebej povem, ampak tukaj imaš spet primer da pijan človek je tudi hudoben.

Kakor hitro bom imel spet kaj časa, se Ti spet oglasim, do tedaj Te pa prav pristrčno pozdravljam,
Drago Zadnik I. b. II. drž. real. gimn.

v Ljubljani Št. Vid nad Lj. Vižmarje 124.

Dragi stric Matič! Novega natečaja o varstvu živali sem se kar razveselil. Ker se lahko pohvalim, da imamo pri nas tri krave; dopoldne hodim v šolo popoldne pa sem čez nje jaz gospodar, ker sem njih pastirček. A to ni tako lahko biti kod si kdo misli. Imam veliko odgovornost. Paziti

moram, da se dobro napasejo, da ne uidejo v škodo. Ko bi živali ne bilo bi tudi ljudje ne mogli živeti. Zato moramo zanje skrbeti, jih krmiti in čistiti. Kje bi dobili mleko, maslo, sir, ako bi krav ne imeli? Zato jih imam rad in skrbno pazim nanje. Posebno odkar sem jih enkrat izgubil. Ko sem pri igri pozabil nanje. Sedaj pa hodim ves čas za njimi. Ako bi jih ne dobil bi lahko imeli dosti škode. Ker dobro in lepo z njimi ravnam me tudi ubogajo, da se kar dobro počutim na paši. Le včasih mi je dolg čas. Zato si želim novih mladinskih knjig, če mi spisa ne požre Tvoj koš. Te lepo pozdravlja

Janko Vojvoda, uč. 4. raz.

Boh. Bistrica, 15.

Dragi stric Matič! Danes se Ti prvič oglašam. Jaz bi se že prej oglasil, ali bal sem se Tvojega požrešnega koša. Hočem Ti nekaj napisati o našem kanarčku. Morda že veš kako izgledajo kanarčki, ampak tako lepega še nisi videl. Na glavi in na repu je zelen drugače je pa rumen. Vsak dan mu dam sveže hrane, vode in pesek. Naš kanarček zelo lepo poje, najlepše pa pozimi, ker je v sobi zelo toplo, zunaj pa leži sneg. Snega se zelo veseli. Sedaj pa še hočeš vedeti koliko prebivalcev ima Mala Antanta: Mala Antanta ima 49 milijonov prebivalcev in Balkanska zveza 62 milijonov prebivalcev. Lepo Te pozdravlja

Friderik Vrdonček, dijak II. c. raz.

drž. real. gimnazije v Celju.

Dragi stric Matič! Danes Ti tudi jaz pišem prvo pismo. V šolo hodim že tretje leto in rad hodim. V šoli je prijetno ker imam dosti tovarišev. Doma imam 3 brate in 1 sestro. Pri nas je lušno, sonce nas ogreva vsak dan, najprijetneje pa je bilo poleti sedeti zraven čebelnjaka kjer so čebelice pridno nosile sladko strd; rad sem poslušal njih brenčanje. Oprosti grdi pisavi. Sprejmi lep pozdrav od

Romana Gorenca uč. II. r.

Št. Rupert, Kamnje 17.

Golar Manko:

Naša Nela

Naša Nela več ima skrbi kot mama, punčke tri ležijo v zibki: Metka, Majda, bolna zraven je Polonca, oh, to solz in joka je brez konca

Metka hoče čokolado sladko, Majda košček lešnikove torte, bolna punčka pa zdravila hoče in se venomer ves dan le joče.

Naša Nela pa tako modruje, prst na sredo čela si nastavi, čokolado, to bi sama rada, a za punčke bila bi razvada.

Tudi torta sladka je prav dobra — k stričku Nelica je brž zavila: »Striček, daj kovača, prosim, bolni punčki treba je zdravila!«

In že steče hitro v trgovino, sladko kupi tam zdravilo, a doma tri punčke: Metka, Majda in Polonca jokajo premilo.

Listnica uredništva

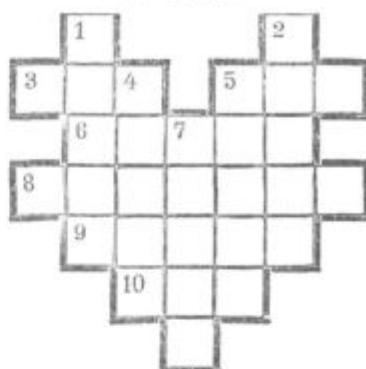
Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Franci Slaus, uč. II. a razr. v Zgornji Siški, Peršin Anton, dijak ? razr. v Mojstrani 96, Vidovič Marica, dijakinja v Rušah pri Mariboru, Korun Milivoj, dijak III. a razr. na Grabnu v Ljubljani, Ponikvar Stanko, dijak I. drž. real. gimn. III. razr. v Ljubljani.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. dob, 4. zakon, 5. las, 6. lirik, 7. bil, 8. ponev, 9. rak.

Navpično: 1. Dalibor, 2. okarina, 3. Bosilek.

Križanke

Vodoravno: 3. začaran krog; 5. nagnjenje k usvajanju hrane; 6. kraj pogubljenih; 8. gozdna cvetica; 9. del hribovske opreme; 10. naselbina.

Navpično: 1. nož; 2. metulj; 4. kmetov up; 5. sport; 7. Ft. Levstika junak.

Manica:**Dva lešnika**

Lešniki so sicer trši kakor orehi, so pa precej manjši. Zato upam, da se vam posreči streti naslednja dva:

I.

Mala Evica radovedno vprašuje svojega strička, kako se imenuje njegov rojstni kraj. Striček je pa hudomušnež. Četudi ima Evico iz srca rad vendar ji ne odgovori kar naravnost. Hoče, da se dekletce uči misliti. Zato pravi:

»Združi ime nekega drevesa, ki rase na vašem vrtu, s svojim krstnim imenom, pa dobiš moj rojstni kraj!«

Katero drevo ima striček v mislih? — Evica že ugiba. Pridružite se ji še vi!

II.

Domačega pujsa ste videli že vsi, zato veste, koliko ta žival prilično meri v višino in širino.

Zamislite si zdaj srednje velikega pujsa. Ali bi mi vedeli povedati, koliko ima ta »krohljač« na sebi dlake po številu? — Pa nikar takoj ne obupajte! Poskusite! Vsaj približno izračunajte!

Rešitev posetnice

spremljevalec.

Rešitev kvadrata IV.

1. okno; 2. kmet; 3. nebo; 4. otok.